

Det kan jo se meget rimeligt ud for en, jeg vil ikke sige, overfladisk Betragtning, men overveier man rigtigt, hvad der egentlig er Meningen heraf, tager man et Exempel — det er nu min Svaghed, at jeg holder mere af at se Sagen fra den praktiske end fra den theoretiske Side — hvad vil saa Følgen blive? Nu sætter jeg, at en Handelende indgiver en i alle Henseende gyldig Anmeldelse til Registratur, Mærket bliver indregistreret, det Fornødne bliver bekendtgjort, og i Tilfald til, at han nu har den udelukkende Ret til Mærkets Benyttelse, sætter Anmelderen sig i Handelsvirksomhed med dette Mærke og gjør maaske en hel Del Besøftninger. Lad os f. Ex. tænke os, at det er en Mand, der handler med Noget, som er paa Flasker, at Mærket bliver brændt ind i disse, og at han anstaffer sig 100,000 saadanne Flasker, ja hvad saa? Saa kan der nogen Tid efter — der er ikke Tale om nogen Præskriptionsfrist, det kan ske et helt Aar, og det kan ske 10 Aar efter — komme en anden Handelende og sige: „det er mit Mærke, det er allerede af mig anmeldt forinden!“ Nu vil jeg spørge, om det er rimeligt at udsætte Anmeldere for en saadan Kollisjon, dersom man paa nogen Maade kan undgaa det. Det forekommer mig ikke, at man skal udsætte dem for noget Saadant, naar man kan finde en rimelig Maade til at undgaa det. Altsaa den, der har faaet indregistreret et Mærke, kan aldrig være sikker paa, at ikke Nogen kan tage det fra ham, med mindre han (Ordføreren: har set sig for!), ja, set sig for, men der kan ogsaa en Anden se for ham. Men nu sætte vi, at der bliver anmeldt et Mærke, og en anden Mand har en tidligere Ret dertil. Man skulde tro, at den, der først har et Mærke, der aldrig har været anmeldt før, skulde forblive i uansægtet Besiddelse deraf; men nu kommer den Sidste, vi nævnte, og anmelder det samme Mærke, og det bliver indregistreret og bekendtgjort, saa have To det samme Mærke, og saa skal den første Indehaver, der maatte tro, at hans Ret var sikker, søge den Anden til at fjendes uberettiget til dette Mærkes Anvendelse. Det forekommer mig at være meget strengt. Vi, som se Sagen fra den anden Side, finde det saa naturligt og let at undgaa denne Ulempe paa den Maade, at det gjøres Registratur til Pligt at efterse i Registret, om Nogen har det samme Mærke i Forveien. Jeg kan ikke se de Banfælgigheder, der skulle være tilfælde, og man kom iøvrigt heller ikke nærmere ind paa dem ved forrige Behandling, idet jeg tog Forslaget tilbage. Jeg kan ikke se, hvad der skulde være til Hindre for at give Registratur et saadant efter mit Skjøn aldeles naturligt Paalæg. Registratur er jo stillet som en anden kongelig Embedsmand; naar han ikke har Andet at gjøre end det Samme, at modtage disse Anmeldelser og se efter i Registret, hvad skulde der saa være til Hindre for at paalægge ham det? Man siger,

at de Paagjældende skulle have Adgang til Registret og altsaa selv kunne se efter, men jeg tror, at dette i praktisk Henseende vil vise sig at være en lidet heldig Udvei. For det Første vil der maaske paa Liden blive et saadant Tilløb til Registret, — der kan jo kun En ad Gangen se i det — at alene dette vil medføre Banfælgigheder; men dertil kommer, at den Mand, der er vant til at se efter i denne Bog, og som kjender den som sine egne Kommer, kan i en Time se det, som en Anden skal bruge en hel Dag til, og hvad angaar den Uleilighed, som er forbunden dermed, saa kan man jo betale ham derved. Nu mener den ærede Ordfører, at der er forbundet et Ansvar dermed. Nu vel, jeg kan ikke indse, at Registratur her faaer et større Ansvar, end en hvilken som helst anden Embedsmand, der har lignende Forretninger. Den ærede Ordfører vil vistnok med Hensyn til Retsfrevner, der skal udstede Attester af Pantebøgerne og har lignende ansvarfulde Forretninger, og som skal staa til Ansvar for, naar han gjør det galt, give mig Ret i, at det vilde være urigtigt, naar man vilde gaa den Veie, at sige: Nei, det er ikke værd at paalægge Retsfrevneren det Ansvar, vi kunne lade de Paagjældende selv se efter i Pantebøgerne, saa kunne de se sig for, og saa bliver det deres egen Sag, om de ikke se rigtigt. Nei, hvor der er en Embedsmand, der skal han ogsaa have Ansvaret, og man skal betale ham derved. Det er egentlig det, som er vor Tankegang, og den har den store Fordel, at derved løses alle Banfælgigheder. Saasnart man siger: Naar det samme Varemærke allerede en Gang er anmeldt, saa negter Registratur at modtage det og underretter den Paagjældende derom, saa er jo hele Banfælgigheden hævet. Jeg tror, at det ærede Udvalg selv har været paa Veie til den samme Opsættelse, men har faaet noget Andet blandet ind deri, og denne Anskuelse er jeg bleven ledet til ved at se nogle Uttringer af den ærede Ordfører, idet han siger — det findes ligeledes Sp. 175 i Tidenden —; at det vel i Lovforslagets Motiver er antydet, at under Styremet af Centralregistreringen kan man give Anmelderen nogen Veiledning ved Valget af Mærket, og man kunde paalægge Registratur at forhandle med Anmelderen derom; men, siger han, det maa vel erindres, at naar der paalægges Registratur, den, der skal foretage Indregistreringen, at sætte sig i Forbindelse og Forhandling med Anmelderen, maa der jo gaa en Tid hen, og at de, som i den Tid, der gaar med til at forhandle om at rette Manglerne, ville gjøre Anmeldelse om det samme Mærke, tabe deres Ret. Dette er imidlertid en stor Misforstaaelse, thi der skal slet ikke være Tale om nogen Forhandling mellem Registratur og Anmelderen. Naar en Anmelder kommer og har sin Anmeldelse i Orden i Henhold til Lovens § 6, saa modtager Registratur den; er Anmeldelsen ikke i Orden, det være sig enten